

RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN

ARREST

nr. 18.856 van 20 november 2008
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van haar advocaat X
tegen:

de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Syrische nationaliteit te zijn, op 29 september 2008 heeft ingediend tegen de beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 8 september 2008.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 15 oktober 2008 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 14 november 2008.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. VAN DER HASSELT, die loco advocaat A. HENDRICKX verschijnt voor de verzoekende partij en van attaché P. VAN COSTENOBLE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. **De voornaamste gegevens van de zaak kunnen als volgt worden samengevat:**
 - 1.1. X, die verklaart van Syrische nationaliteit te zijn, is volgens haar verklaringen het rijk binnengekomen op 25 juni 2008 en heeft zich vluchteling verklaard op 26 juni 2008.
 2. Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werd het dossier van verzoekster op 8 juli 2008 door de Dienst Vreemdelingenzaken overgedragen aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, waar verzoekster werd gehoord op 2 september 2008.
 3. Op 8 september 2008 nam de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd op 11 september 2008 aangetekend verzonden. De bestreden beslissing luidt als volgt:

A. Feitenrelaas

U verklaart de Syrische nationaliteit te bezitten, afkomstig te zijn van Khan Younes, een dorp in de buurt van al Malakiyeh en een Syrisch-orthodox christen te zijn. Sinds uw huwelijk met Antoun Ido (OV 6.153.837), met wie u dertien kinderen hebt, zou u naar het dorp Aïn al Khadra verhuisd zijn waar u gebleven bent tot op het moment dat u neergeschoten werd door moslim Arabieren in aanwezigheid van de mukhtar (burgemeester) van Aïn al Khadra, namelijk (I. H.). Laatstgenoemde zou de gronden van uw echtgenoot hebben willen inpalmen waardoor hij jullie trachtte te verjagen door jullie te intimideren. U zou, nadat u was neergeschoten, met niemand van uw kinderen nog contact hebben gehad omdat ze allen Aïn al Khadra hadden verlaten. Uw huis zou in brand zijn gestoken. Tijdens uw ziekenhuisverblijf in al Malakiyeh zou u via de verpleegster vernomen hebben dat de politie was langsgekomen om een onderzoek in te stellen. De mukhtar zou klacht ingediend hebben tegen uw gezin. Uw echtgenoot zou reeds één jaar vóór uw vertrek uit Syrië het land verlaten hebben. U zou alleen zijn achtergebleven en gedurende één jaar op verschillende plaatsen bij vrienden in Qahtaniyeh en al Malakiyeh geleefd hebben. U zou via personen vernomen hebben dat de moslims naar uw familie op zoek zijn opdat jullie niet jullie gronden terug zouden opeisen. U ook zou uiteindelijk Syrië hebben kunnen verlaten met de hulp van een smokkelaar die u naar België bracht. Hier zou u vernomen hebben dat uw echtgenoot ook in België verblijft en een asielaanvraag heeft ingediend. Op 26 juni 2008 heeft u hier asiel aangevraagd in België. Uw dochter (M.) zou reeds een zevental jaar in België wonen en ondertussen zijn genaturaliseerd.

B. Motivering

Er dient na het gehoor op het Commissariaat-generaal (CGVS) te worden opgemerkt dat u niet aannemelijk hebt gemaakt uw land van herkomst te hebben verlaten uit een gegronde vrees voor vervolging zoals begrepen onder de Conventie van Genève, noch aannemelijk hebt gemaakt een reëel risico te lopen op het lijden van ernstige schade zoals begrepen onder de definitie van subsidiaire bescherming en wel om volgende redenen.

Uit uw verklaringen blijkt namelijk dat u uw relaas volledig steunt op de asielmotieven van uw man, Antoun Ido (O.V. 6.153.837; gehoorverslag CGVS, p. 5). Vermits het Commissariaat-generaal op 21 november 2007 een weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus nam in hoofde van uw echtgenoot, dewelke bevestigd werd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op 1 februari 2008, kan evenmin ten aanzien van u gesteld worden dat u uw land ontvlucht bent uit een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie of een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade zoals begrepen onder de definitie van subsidiaire bescherming. Wat betreft het door u neergelegde Syrische medische attest van dokter (G. Y. Y.) (niet gedateerd) dient opgemerkt dat dit enkel verwijst naar het feit dat u enkele jaren geleden neergeschoten bent en vervolgens geopereerd werd, maar dit document spreekt zich helemaal niet uit over de omstandigheden waarin u werd neergeschoten, noch door wie en waarom u werd neergeschoten (zie vertaling van document). Uw expliciete verklaring, namelijk dat u in aanwezigheid van de mukhtar (I. H.) zou zijn neergeschoten (gehoorverslag CGVS, p. 5), kan u helemaal niet staven aan de hand van concrete bewijzen. In dit kader dient daarenboven nog aangestipt dat uw verklaring niet overeenstemt met de verklaring van uw echtgenoot Antoun Ido die op het Commissariaat-generaal beweerde dat jullie door meer dan twee personen werden aangevallen en dat ze gemaskerd waren (gehoorverslag CGVS eerste asielaanvraag echtgenoot, pp. 5 en 6). Dit gegeven ondermijnt uw geloofwaardigheid. Voorts hebt u nog één jaar vóór uw vertrek uit Syrië zonder enig probleem in de buurt van uw dorp Aïn al Khadra geleefd namelijk in Qahtaniyeh en al Malakiyeh. Het feit dat u zich constant 'verplaatste' doet hieraan geen afbreuk (gehoorverslag CGVS, pp. 4 en 6). Tot slot is het bevreemdend dat u met geen enkel van uw twaalf kinderen nog in contact zou zijn kunnen treden omdat u enerzijds geen telefoon kunt gebruiken en anderzijds omdat uw kinderen u niet durven contacteren (gehoorverslag CGVS, p. 3). Uw uitleg kan niet overtuigen daar er toch van kan worden uitgegaan dat u ondertussen in de mogelijkheid verkeert waarin u contacten zou kunnen leggen. Het door u neergelegde document, namelijk uw huwelijksakte, toont uw huwelijk aan maar voegt geen nieuwe elementen aan uw asielrelaas toe en is bijgevolg niet van die aard om bovenstaande appreciatie in positieve zin om te buigen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Ten gronde.

1. In een eerste middel, afgeleid uit de schending van de materiële motiveringsplicht, voert verzoekster aan dat zij vervolging vreest op basis van het feit dat zij een orthodox christen is. Zij stelt dat zij in haar thuisland wordt geïsoleerd door moslim arabieren, door wie zij in aanwezigheid van de mukhtar werd neergeschoten. Verzoekster voert aan dat het Commissariaat-generaal ten onrechte stelt dat zij geen bewijs kan voorleggen van de omstandigheden waarin zij werd neergeschoten en zij betoogt dat dit een onmogelijke bewijslast is. Verzoekster stelt dat zij coherente verklaringen heeft afgelegd, waardoor geloof kan gehecht worden aan haar relaas ook al zijn er geen geschreven bewijsstukken voorhanden. In dit verband stelt zij nog dat het door haar neergelegde medisch getuigschrift minstens kan beschouwd worden als een begin van bewijs door geschrift.
2. In een tweede middel, afgeleid uit de schending van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet, voert verzoekster aan dat zij een reëel risico op ernstige schade loopt in de zin van artikel 48/4, §2, b) van de Vreemdelingenwet wegens de intolerante houding van moslim arabieren tegenover christenen.
3. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel op de kandidaat-vluchteling zelf. Zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet ook de asielzoeker aantonen dat zijn/haar asielaanvraag gerechtvaardigd is. In de mate van het mogelijke moeten stavingstukken worden aangebracht. De Raad moet oordelen over de geloofwaardigheid van de subjectieve vrees van de kandidaat-vluchteling en of deze een objectieve grondoorzaak heeft. Dit impliceert dat de verklaringen coherent, consistent en geloofwaardig moeten zijn en kaderen in de objectieve gegevens van een concrete situatie (UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1979, nrs. 40, 41, 195, 196 en J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, blz. 72). De ongeloofwaardigheid van een asielaanvraag kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen.
4. De Raad stelt vast dat verzoekster dezelfde asielmotieven aanvoert als haar echtgenoot Antoun IDO (RvV 18.369). De asielaanvraag van verzoeksters echtgenoot werd afgesloten bij arrest nr. 6.904 van 1 februari 2008 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Uit dit arrest blijkt dat (i) verzoeksters echtgenoot zijn identiteit niet met authentieke documenten aantoont, hij evenmin zijn reisweg bewijst, noch aantoont wanneer hij zijn land verliet, waar hij verbleef voor zijn komst naar België en wanneer hij in België toekwam, hetgeen zijn geloofwaardigheid aantast (ii) hij tegenstrijdige verklaringen aflegt omtrent de kern van zijn asielaanvraag, met name zijn problemen met sheikh I.H., wat zijn geloofwaardigheid verder ondermijnt, (iii) het doktersattest enkel aantoont dat zijn echtgenote medische behandeling kreeg voor een schotwonde doch geen bewijs biedt van de aangehaalde asielmotieven, (iv) de aangevoerde asielmotieven bovendien louter van gemeenrechtelijke aard zijn en niet wordt aangetoond dat voor zover de gronden hem toebehoren, hij deze niet kon terugvragen via een gerechtelijke procedure en (v) het niet aannemelijk is dat hij over geen intern vluchtalternatief zou beschikken. Op grond van deze vaststellingen oordeelde de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen dat in hoofde van verzoeksters

echtgenoot geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève in aanmerking kan worden genomen en hij evenmin een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk maakt. Aangezien verzoekster haar asielaanvraag steunt op dezelfde asielmotieven als haar echtgenoot kon de Commissaris-generaal dan ook terecht besluiten dat verzoekster niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend en zij evenmin in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet, temeer daar verzoekster en haar echtgenoot tegenstrijdige verklaringen afleggen omtrent de door hen aangehaalde feiten. Uit de lezing van het administratief dossier blijkt immers dat verzoeksters echtgenoot verklaarde dat hij niet heeft kunnen zien wie zijn echtgenote heeft neergeschoten. Hij wist enkel te vertellen dat hun belagers met meer dan twee waren en dat ze gemaskerd waren. Volgens hem waren het mensen die gestuurd waren door sheikh I.H. (gehoor CGVS eerste asielaanvraag Antoun Ido, p. 5-6). Deze verklaring strookt niet met verzoeksters bewering dat zij werd neergeschoten in aanwezigheid van de mukhtar (sheikh I.H.). Verder verklaart verzoekster na te zijn neergeschoten en gehospitaliseerd niet meer naar huis te zijn teruggekeerd en zij ongeveer tien maanden na de schietpartij Syrië heeft verlaten (vragenlijst DVZ, p. 2 en gehoor CGVS, p. 3). In strijd hiermee verklaarde haar echtgenoot bij zijn eerste asielaanvraag dat zijn echtgenote in 2004 werd neergeschoten, dat zij na dit incident nog drie jaar in het huis zijn gebleven en zij pas in augustus 2007 hun huis hebben verlaten, waarna het in brand werd gestoken (gehoor CGVS eerste asielaanvraag Antoun Ido, p. 4-7). Dergelijke flagrante tegenstrijdigheden ondermijnen volledig de geloofwaardigheid van verzoeksters verklaringen.

5. Het door haar neergelegde medische attest doet geen afbreuk aan deze vaststellingen. Immers, zoals terecht wordt opgemerkt in de bestreden beslissing vermeldt het attest enkel dat verzoekster enkele jaren geleden is neergeschoten en vervolgens geopereerd werd. Het document spreekt zich niet uit over de omstandigheden waarin zij werd neergeschoten, noch door wie en waarom.
6. Volledigheidshalve wijst de Raad erop dat zelfs indien enig geloof zou worden gehecht aan verzoeksters relaas -quod non- de door haar beweerde vervolgingsfeiten, met name het grondconflict met sheikh/mukhtar I.H. en volgens verzoeksters verklaringen hiermee samenhangend het incident waarbij zij werd neergeschoten, in se gemeenrechtelijk van aard zijn en dus buiten het toepassingsgebied vallen van de Conventie van Genève. Verzoekster maakt op geen enkele wijze aannemelijk dat het beweerde conflict op enige wijze verband houdt met haar geloofsovertuiging, noch dat zij omwille van haar geloof de bescherming van de autoriteiten van haar land van herkomst niet zou kunnen inroepen. Internationale bescherming kan slechts worden ingeroepen bij gebrek aan nationale bescherming en verzoekster maakt niet aannemelijk dat zij of haar echtgenoot voldoende pogingen hebben ondernomen om beroep te doen op de rechtsbescherming waarin de Syrische autoriteiten voorzien. Uit haar verklaringen blijkt immers dat zij geen klacht heeft ingediend tegen de personen die haar hebben neergeschoten en zij en haar echtgenoot evenmin een advocaat hebben aangesteld om hun belangen te verdedigen in de gerechtelijke procedure inzake het beweerde grondconflict (vragenlijst DVZ, p. 3).
7. De bestreden beslissing wordt gedragen door afdoende en pertinente motieven die steun vinden in het administratief dossier. Verzoekster weerlegt de door de Commissaris-generaal weerhouden motieven niet en zij voert geen concrete elementen aan die wijzen op het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet noch toont zij aan dat hij bij terugkeer

